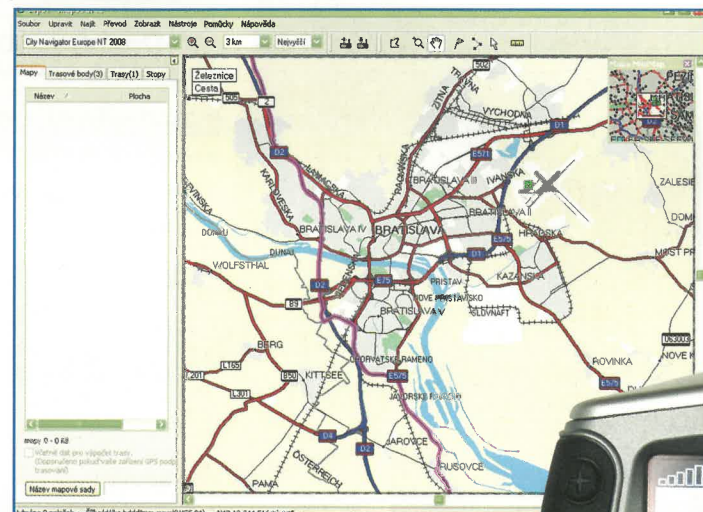

Jinak se samozřejmě dají sehnat podrobné a přesné mapy mnoha zemí, jejich cena je nicméně často dosti vysoká. Při pátrání na internetu rovněž najdete všelijaké free mapy, i když většinou (ne vždy) nejsou tak kvalitní, jako komerční placené produkty. Ovšemže si můžete různé postahovat oficiální mapy na černo spolu s falešnými nebo „ukradenými“ kódy, ale pozor! Takovou mapu zpravidla rozjedete v MapSource a půjde nahrát i do přístroje, avšak neodemknete ji v něm (a tudíž nepůjde používat), neboť aktivační kód je jedinečný pro každé sériové číslo přístroje.

Ještě k MapSource, o kterém jsme se dosud nezmiňovali. Je to program do počítače, který spolupracuje se Zümem (respektive i s jinými navigacemi od Garminu, ale to je teď vedlejší). I on toho umí hodně, dají se v něm předem plánovat a editovat trasy, hledat zajímavá místa atd., a pak vše nahrát do Züma. A naopak, po vaší cestě si ze Züma přetáhnete projetou trasu, uložíte si ji v počítači a pak si ji můžete prohlížet, posílat kamarádům apod. MapSource je zkrátka

úžasná nadstavba navigace, která její užitnou hodnotu dále výrazně zvyšuje.

Nedostatek spatřuji v systému nahrávání map do přístroje. Řekněme, že v Zümu máte tři mapy a chcete tam z MapSource přidat čtvrtou. Tak ji tedy odešlete do přístroje, ale ouha! Stavající mapy zmizí (zůstává jen předinstalovaný City Navigator). Při přehrávání map do Züma totiž musíte v MapSource vybrat a odeslat všechny mapy, které tam chcete mít, tedy i ty, které tam již jsou. V případě, že je map hodně a navíc je tvoří jen některé pečlivě vybrané části z každé mapy, je to dost otravné, složité a zdouhavé, a osobně to považuji za jednu z největších překážek uživatelského komfortu při práci se Zümem. V přístroji (nebo na kartě) pak všechny uživatelské mapy najdete v jednom souboru „gmapsupp.img“, zatímco předinstalovaná mapa je v souboru „gmapprom.img“ (nemazat!).

Jaký je tedy závěr? Zümo je velmi schopný pomocník s mnoha funkcemi. Pro jeho správné fungování a plné využití ale musíte obětovat nějaký čas a věnovat se studiu toho, jak se s ním zachází. Ne vše je dobře popsáno v manuálu. A když máte špatnou mapu, nedočkáte se dobrých výsledků – z toho však nevíte Zümo, to není jeho chyba.

Rozhodně doporučujeme koupit Zümo u solidního obchodníka, který věci rozumí a poradí vám, co a jak. Dle zkušenosti více lidí je zřejmě nejlepším tipem české zastoupení Touratechu, neboť Tomáš Kocanda je pravděpodobně schopen zodpovědět jakoukoliv otázku a vyřešit každý problém, týkající se Züma ☺.

Zatím jsme vyzkoušeli tyto mapy:

City Navigator Europe NT v9: Docela slušná mapa Evropy, ale kvalita kolísavá pro různé země, doporučujeme pořídit si novější letošní verzi.

City Navigator Europe NT 2008: Výrazně lepší mapa oproti předchozí, hlavně co se týče pokrytí východní Evropy.

TOPO Czech v 1.20: Slušně zpracovaná podrobná mapa ČR, na většině míst funguje dobře, občas se objeví chyba.

Atlas Czech 7 NT: Zatím testujeme poměrně krátce, ale zdá se, že pro navigaci u nás velmi dobrá mapa.

Slovakia Roads v5: Kvalitní mapa Slovenska. Nový CN Europe NT 2008 má zdá se téměř srovnatelné pokrytí, co se týče silniční sítě, ale Slovakia Roads oproti němu nabízí více detailů a bodů zájmu. Pokud však chcete Slovenskem jen projíždět, CN Europe NT 2008 vám postačí (což se bohužel nedá říci o CN Europe NT v9).

NaviGuide Hungary 4.6: Velmi dobrá mapa Maďarska, o které se dá říci téměř totéž, co bylo zmíněno výše u Slovenska.

GData Basemaps of the World: Mapa světa stažitelná zdarma, která pochopitelně není tak podrobná jako mapy jednotlivých zemí, ale přesto poskytuje docela dost informací o mnoha státech.

Africa Road Atlas ver. 1: Starší verze mapy Afriky, dnes dostupná zdarma. Do Züma si můžete nainstalovat vždy jen příslušné čtverce se zeměmi, kam máte namířeno. Ne vždy zcela přesná, avšak postačující pro orientaci a k tomu, abyste se neztratili.

Tracks4Africa: Naprosto vynikající a přesné mapy některých zemí Afriky (vyzkoušeno v JAR a Namibii, kousek v Botswaně a Angole), sice placené, ale velmi levné, např. mapa Namibie a Angoly (nejdražší ze všech) stála na podzim 2007 asi 300,- Kč (mění se dle kurzu randu). Zaplatíte kartou a stáhnete z internetu, vše funguje spolehlivě a bezpečně. Viz www.tracks4africa.com.

Jen perličku, v Africe se díky velkým vzdálenostem a malé hustotě silnic i zalidnění dočkáte milých hlášek typu „jedte 400 kilometrů rovně a pak zahnete doleva“ ☺.

Různé mapy zdarma najdete například na stránkách <http://mapcenter2.cgpsmapper.com/>, kde zvolíte v menu „Catalogue“ pro abecední seznam zemí, nebo na www.garminmapsearch.com.

Syrská odysea

Při promítání akce z Mongolska 2007 se mě Poubes lišácky zeptal, jestli mám papíry na nákladák. Odvětil jsem, že ano. „No, tak to bych pro Tebe něco měl na duben 2008.“ Akce spočívala v tom, že jeden podnikavý Arab tady vykupuje starší tahače a najímá řidiče na převoz.

Kouzelné bylo, že můžeme motorky a doprovodný Defender naložit do prázdného chladáku, ušetřit cestu tam a až na zpáteční cestě si s vlastními stroji projet kousek Arabského poloostrova a Turecko plus Balkán. Takové výzvě se nedalo odolat, notabene, když náklady budou částečně pokryty výdělkem za převoz. Vše bylo rychle smloueno a do akce jsme se pustili v sestavě:

Martin Poubes (KTM 950 Adventure), Standa Tikal (BMW R 1150 Adventure), Roman Šťastný (KTM 990 Adventure) a v Defenderu jeli Jakub Jablonský a Jiří Holub. Abych nezapomněl na sebe - Roman „Sadílek“ Florian, BMW R 1150 GS.

Text a foto: Roman Florian, BMW R 1150 GS

11. 4. 2008

Stres nabral v práci obludných rozměrů. Jako kdyby se na mě domluvili, ale už se těším, až prasknu do koní a ucítím volnost a vůni cesty. V noci jsem toho moc nenaspal. Probudilo mě vědomí, že mám resty na motorce, a tak jsem o půl páté montoval kryt před světlo a ještě uklidil v garáži. Vzal jsem psa na procházku, ale pak již vyrazil vpřed na Prahu. Doufám, že ve zdraví projedeme všech 11 zemí a za 3 týdny se setkáme se svými blízkými.

U Poubese už panoval čilý ruch. Balení, přebírání věcí a dolepení samolepek sponzorů. Ve 13 hod. na seřadišti v Libeznici si osaháváme naše tiráky, svařujeme nájezdy a nakládáme stroje.

Se Standou jsme si demokraticky stříhli, kdože bude ten první, kdo usedne za volant. Obavy byly na místě, protože já řídil

naposledy Avii v roce 1992 a Standa Pragu V3S na vojně. Hurá, Standa je „šťastný“ výherce.

V 19 hodin vyrážíme na Brno. Po nesmělých začátcích si začínáme zvykat, jen Poubes lízl při výjezdu vrata. Okolo půlnoci jsme u Hodonína, dvě pivka a do kanafasu.

12. 4. 2008

Snídáme na pumpě v bistru. Jedeme dál na Slovensko a Maďarsko. Začínáme se sžívat s naším 33 tun těžkým a 17 metrů dlouhým Volvem FH12. Do pozdního oběda je vše ok, při odjezdu z parkoviště zase Poubes olízl značku.

Na rumunských hranicích získávám plno nechtěných suvenýrů od neodbytných prodejců a Poubes se rozlízal naplno. Tentokrát

to byla lampa. Ani to chudák nevěděl, že nám málem prolitla oknem. Asi 100km za hranicemi máme první defekt. Uléháme 300km před Bukurešti.

13. - 15. 4. 2008

Řidič ten tvrdě chleba má - tak to můžu potvrdit. Spíme dost málo a hygiena prachbídna. Standa při popojíždění na tureckých hranicích neodhadl mezeru a prorazil gumu na návěsu o přepravník aut. Turek se dožadoval 50 euro za uraženou pojičku. Nakonec dostal 20 a gumu přehodili v servisu za 10.

Tady na hranicích jsme byli nuceni vyndat motorky a Defika a dojít pro ně pak pěšky, abychom neplatili kauci. Zahlídli jsme českou motorku, ale nebyl čas s řidičem posedět. Bospor a Istanbul jedeme v noci, tak vidíme prd. Jen děsná tlačnice na mostě. Dopředu už nám to jde dobře, ale couvání nic moc - spíš nic.

16. 4. 2008

Konečně na hranicích Sýrie. Kamióny jsme najeli 3 300km, další cenná zkušenost. Přechod je otevřen jen přes den, proto musíme čekat. Je dobré prodat zbytek nafty místním, protože jinak vám ji stejně v noci ukradnou! Večeříme v chladáku, klábosíme a popijeme pivko. Jsme rádi, že jsme to zvládli se ctí.

17. 4. 2008

Dnešní plán na co nejrychlejší přechod hranice se zhatil. V duty free jsme pokoupili laciný cigára, karton „máček“ za 13 dolarů. Platit za karnety a pojistku 110 USD se nám moc nechtělo, ale nic nezmožl ani Ramy, který nám přivezl výplatu v syrských srandách. Po 3 hodinách tedy platíme a víme, že to na Crac des Chevalier nestiháme. Jedeme proto na citadelu Sam'aan u Aleppa. Je tu dost lidí, ale je na co koukat, dýchne na vás atmosféra dávnověku.

Ale nejen kulturou je člověk živ a u řezníka visí flákota. Po počáteční nedůvěře se zakusujeme do kebabu v arabském chlebu za 1,5 USD na hlavu včetně coly. Dálnice na Hamu je zážitek. Pobíhají tu lidi, zvířata, plouží se tu různé samohyby a mezi tím svištíme my a auta 130 km/h. Také poprvé tankujeme za pěkný

dolárek za 1 litr. V Hama nacházíme neomylně obří dřevěná kola a procházíme se bazarem. Je to pro nás stejná atrakce, jako my pro místní. S Poubesem konstatujeme, že zahalené ženy skýtají mnohá tajemství a že to nemusí být vždy na škodu.

Po tmě uléháme za městem v mandlovníkovém sadu. Terén je nerovný, a tak záda budou asi trochu trpět.

18. 4. 2008

Jiný kraj, jiný mrav, protože ráno nás nebudili kohouti, ale osli.

Dnes jedem na pobřeží do města Tartus, my po okreskách přes kopečky a Defik po hlavni. Na promenádě si dáváme kávu

V tureckých horách

s kardamonem - chutná zajímavě. Na pláži je dost nepořádek, asi to uklidí, až začne sezóna. Hrad Crac des Chevalier jsme dobyli zatarasenou brankou (více o hradu viz **MotoRoute č. 5/2007**), a tak nic neplatíme. Je obrovský a dost zachovalý. Fotíme a prolézáme jeho útroby. Je tu dost cizinců i místních návštěvníků, kteří přijeli autobusy. V restauraci nad hradem si vychutnáváme pozdní oběd a otáčíme na Damašek.

Dálnice je plná aut a blikáči mě dostávají do schýzy. Tyto signály používají úplně nesmyslně v koloně, kdy si vůbec nepomůžou. Bavím se tedy tím, že se nechám jedním předjet a vytrvale na něj pak blikám, jako jeď už do háje, nezdržuj magore!

Spaní na divoko se nám najít nepodařilo. Když bylo pěkné místo, tak to byl cvičák a odtud rychle pryč. Taky nás začínají prohánět místní psi. Kameny a mračna prachu od zadní pryže je však zatím vždy odradí. Voláme Ramymu a ten nám zajistil ubytko na privátu v centru města. Dostat se tam bylo také jedno malé dobrodružství. Myjeme těla, pereme a vyrážíme do města. Popijeme předraženy pivko a na kutě.

19. 4. 2008

Den blbec! Ráno jedem s Ramym na firmu, pro kterou jsme vezli auta a děláme jim reklamu. Byla to povinnost, zaplatili totiž ten nocleh. Práce dětí tady je asi normálka, usmolení klučinové se mají na place co otáčet. Na zpáteční cestě to začalo tím, že nemůžeme sehnat naftu. Jedeme na nejvyšší horu Sýrie Mount Hermon, 2 814 m n. m. Somrujeme ropu od vesničanů, ti nám ochotně pomáhají a ještě zvou na čaj. Chceme něco natočit kamerou na helmu, ale až doma facha, tady stávkuje.

Pod horou nás dost drsně obrací vojáci. Kameru jsme uchránili a nakonec i vložené DVD, když se vysvětlilo, že jsme turisté

Golanské výšiny se také pro naši skupinu uzavřely na jednom kontrolním stanovišti. Motáme se vojenským prostorem a při setkání s bévépěčkem v protisměru už nám není do smíchu. Konečně se napojujeme na správnou cestu a hlavně zbraní necháváme za zády. Za tmy jíme v Sheikh Miskin a domlouváme hledání noclehu.

Dorazili jsme do vedlejšího města Izraa. Motáme se tmavými ulicemi a najednou se od odbočujícího Defika něco odrazí. „Ten vůl trefil popelnici,“ říkám si do helmy, ale hned záhy vidím letící motorku a dva maníky. Jeden se sebral a zmizel, u druhého, zmiňujícího se na zemi, se okamžitě sbíhají lidi a Jirka mu kontroluje životní funkce. Nevypadá dobře a my tušíme problémy. Naložit ho do okolo jedoucího auta byl pro místní mžik. Kuba pořád sedí u volantu a nemůže uvěřit, kde se tam vzali. Vidět je nemohl, provozovali totiž místní sport - jízdu bez světel, asi proto, že prskolet neměl značku.

Lidi je tu najednou jako o pouti, někteří i se samopaly na rameni. Přichází k nám Arab, co bydlel 25 let v Makedonii a trochu mu rozumíme. „Jedte na policii, tady nic neřešte.“ To rádi uděláme.

Kuba je u výslechu a my posedáváme na služebně. Policajti jsou v pohodě. Po půlnoci nás kromě Kuby bere k sobě zmiňovaný chlapík. Neusíná se nám lehko, i když nás všichni ubezpečují, že to nebude problém. Policajti mě dostali tvrzením, že nemáme být smutní, že to tak chtěl Alláh.

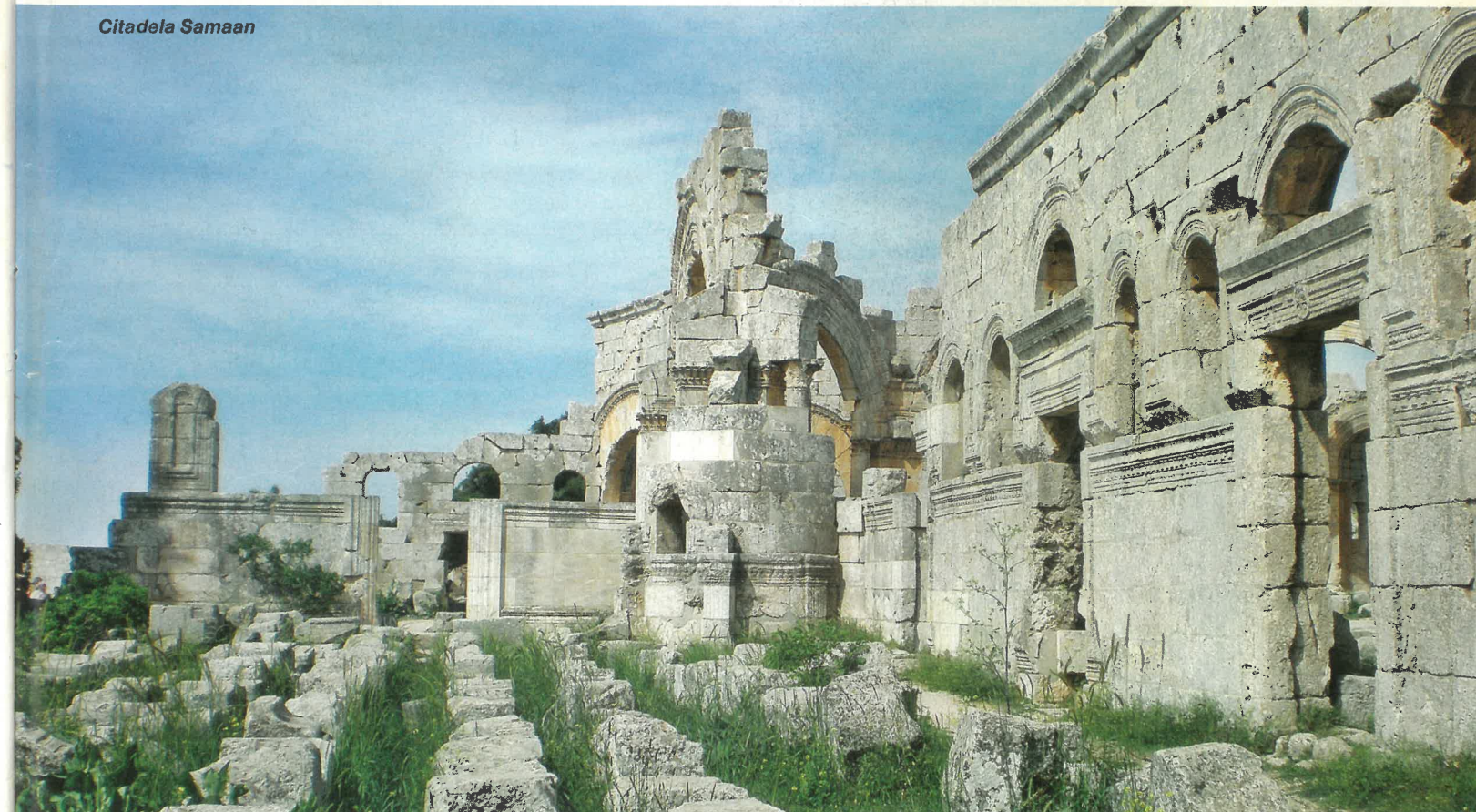
Dnešní náročný den jen trochu vylepšují dvě pozitivní události. Jednou je, že moje hokejové družstvo i za mne vybojovalo titul v pralesní soutěži, co v Tachově hrajeme a druhou, že moje bávo oslavilo 80 000 km bezproblémového provozu po cestách i necestách.

20. 4. 2008

Proběhl soud a verdikt je zdrcující. Kuba půjde do vězení a rodi na zraněného požaduje 10 000 USD odškodné. Kontaktujeme konzulát a vyčkáváme. Kubu odváží s ostatními do Dary do arestu, aspoň není spoutaný. Konzul přijel s pozitivní zprávou z nemocnice, kluk má akorát zlomenou nohu. Ale to nic nemění na tom, že Kuba bude znovu souzen, ale až za několik dní, v úterý. Do té doby nezbyvá než si přát, aby vše dobře dopadlo. Protože nám

a naše záběry jsou zcela nezajímavé. Nicméně nahoru nesmíme. Zajeli jsme alespoň k jeskyni ve skále, kde ještě nedávno někdo očividně bydlel.

Citadela Samaan

vstupní povolení končí ve středu, balíme bágly na motorky. Na místě zůstává jen Jirka a Defík. Doufáme, že se s nimi co nejdřív setkáme a ještě v noci odjždíme. Nejen jiné místo, a tak spíme ve stanech za křovím u dálnice na Damašek.

Obří kola v Hama

21. 4. 2008

Vstáváme brzy ráno a jedeme plánovanou trasou přes As Sweidu do pouště směrem na Palmyru. Bereme plnou a 10l kanystr, nabíráme vodu a snídáme nechtěně mastnou olivovou polévku a hrachovou kaši.

Kousek za Azzalafem končí asfalt a už to začíná. Kameny, písek, vedro k zalknutí. Navigace jen podle azimutu na GPS. Roman na KTM i Standa na BMW se perou statečně a jsou pořád na dostřel. Poušť je skličující a zároveň krásná. Vidíme domnělá jezera, ale je to jen tetelící se vzduch.

Asi po třech hodinách nacházíme malou asfaltku, chybujeme však v navigaci a zjišťujeme to až 20 km od Iráku. Tam fakt nechceme. Stáčíme to na západ a víme, že benzínu je málo. U benzinky v Attanfu alespoň zjistíme polohu a pijeme, benzín nemají. Za velkého větru dojíždíme na další benzinku na křižovatce na Al Basiri a jsme skoro na suchu. Pumpař hlásí prázdnou, ale podni-

kovci z restaurace nám prodávají každému 5l se 100% přírůzkou - zaplatit pámbůh. Čaj je samozřejmě zdarma.

Do Palmyry dorážíme okolo 17 hod. Město nás přijme v malém hotýlku za 14 USD na hlavu. Koupel, večere z velblouda a holení břitvou u místního lazebníka nám s Poubesem udělalo dobře. Večer posedáváme u hotelu a poskytujeme rozhovor do místních novin. Reportér je dost zvědavý a zajímá ho všechno, nejvíc ho těší loga výpravy, taky chce vědět co nám vadí - tak se to dozvěděl...

22. 4. 2008

Ráno časně snídáme a vyrážíme do ruin starého města. Všude dojedeme na bublačku na motorkách. Nikdo neprudí a nevybírá vstupné. Je tu liduprázdno a já si představuji, jak to muselo být krásné v době největší slávy. Majitel hotelu má i kráček se stříbrem, a tak neodmítáme čaj a smlouváme cenu za dárky pro blízké.

Loučíme se a u Attaybehu nenalézáme hrad, ale jen spoustu ukřičených dětí, proto valíme pustinou k cestě na Deir ez Zor. Pár přehlédnutých děr a terénních nástrah uštěďuje našim strojům nějaké bolístky v podobě poničených top case, podsedláku na jedné KTM a vytržených šroubů zobáku na mém BMW. Ve městě jíme v pěkné jídelně za 7 USD na hlavu a překračujeme Eufrat, jedeme na Al Hasakeh.

Na GPS se ukazuje jezírko, kde chceme přespat. Nadšení z vidiny vody otupilo mou ostražitost a najel jsem do vysychajícího bahna. Brambora začala zpomalovat, ač jsem přikládal pod kotlem, až se zastavila po motor v mazlavém bahně. Pomocí popruhů a všech sil nás čtyř se podařilo motorku dostat ven. U jezera je sice dost neútně, bez známky zeleně, ale koupel osvěží a slivovice uspí.

23. 4. 2008

Do Al Hasakeh se dostáváme brzo. Snídání chceme sladkou, jelikož tady snídají dost hutně. To už zkoušet nebudeme. Hrachový kaše a olivový polévky by průměrný Středoevropan dost těžko udržel k obědu, natož k snídání.

V podloubí dělá čaj klučina a já vyřídím pro buchty. Místní cukrář viděl mé rozpaky při výběru, tak mi pleskl na talíř pěkně mastnou kaši, hodil na ni tvaroh a skořici. To jsem nemohl odmítnout a Holt

zasedl mezi snidající obyvatele Arabského poloostrova a vrátil se do dětských let, kdy jsem takhle snídal od maminky. Chutnalo mi, ale bylo to hrozně sladký. Kalorie z toho přímo stříkaly, tomu říkám energie sbalená na cesty. No, ale co kluci. Rychle jsem nabral nějaké sladkosti na tácek, prodavač to zabalil a překvapil

V poušti

mě znova - nechtěl zaplatit, jen pokynul pravou rukou k srdci a ke mně. Tohle gesto jsem neviděl naposled. Stejně jsem mu tam nechal symbolických 50 lib.

Klukům chutnalo a pak se davem prodíráme k motorkám. Standa využívá italštinu ke konverzaci. Tak a teď na přechod Al Qamishli. Před hranicí doplňujeme nádrže a na co nestačí libry, doplácíme v dolarech. V Turecku je totiž benzín 3x dražší. Hranice v klídku, na průtahy už jsem zvyklý.

Hlad zaháníme v Kiziltepe. Klasický výborný kebab zapijeme s Poubesem zákysem, který se tu pije ke všemu. Doma ho piju taky, takže žádný problém. Standa s Romanem to radši neriskují.

Cestou k jezeru Ataturk Baraji se poprvé setkáváme s radarrem. Asi jsme přehlídli značku 70 a jedem 120. Pokutu 75 USD na hlavu jsme ukecali na 60 komplet, samozřejmě do kapsy. Pomohla možná stará otřepaná Poubesova historka o kolegovi policistovi. Moc se divili, jak to, že je uplácí policajti. Byli ujištěni, že je to normální. Teda u nás.

Zkratka na Siverek, kde jsme chtěli přejet jezero přívozem, byla vlastně zajižd'ka. Přívoz už nefunguje. V Bozově nakupujeme pivko Fez a místní motorkář na čínské 125 nás vede k jezeru. Nacházíme ale kemp plný lidí. Moc se diví, když mu pokyneme a jedeme pryč - tohle pro nás není, chceme klid. Nacházíme si místo u vody. Popijeme pivko a pozdravíme se s místními chasníkama, co se na nás přišli mrknout. Výměna cigárka a pár slov vše řeší. Chlápci zmizeli tak, jak se objevili.

24. 4. 2008

Koupání po ránu je skvělé a Poubes se snaží utěšit prskající výfuk - neúspěšně. Radost z krásného dne nám vydrží jen do dalšího radaru. Vidíme ho včas, a tak pohodlně brzdíme na 90. Jaké je naše překvapení, když nás stává a oznamují, že budeme pokutováni. Rozčiluji se a chci vidět značku 70, které jsem si v prvním případě asi nevěšiml. Překvapení dosahuje vrcholu při zjištění, že značka není, že tady motorky jezdí max. 70 normálně. Blbost. Nic neplatíme, napíšou protokol, který nikdo nepodepisujeme a jedem dál obtěžkáni složenkami úhrnem za 650 USD. Uvidíme na hranicích.

V Adiyamanu se v cukrárně pobavím při snídání s majitelem. On o voze a já o kozách a bobrech, kluci se můžou strhat smíchy a já se trochu zastydím, když chceme platit a pán udělá to pro mě známé gesto od srdce. Odjždíme, zanechajíc alespoň suvenýry.

Chceme se podívat na Nemrut, ale naháněči a nutnost poplatků nás odradí. Jsme trochu alergičtí na lidi. Poubes tu byl asi před pěti lety, ale vše bylo tehdy jinak. Vracíme se a odbočujeme na Caglayancerit. Tohle jsou naše cesty. Tady policajti neměří, zatáčky se klikatí rozbitou silnicí. Naše nadšení je ale sraženo na bod mrazu u pumpy v Kahramanmarasu, kde z divoce brzdicí dodávky vyskakují ozbrojení vojáci a zadržují nás asi na dvě hodiny kvůli nesmyslnému podezření, že jsme vykopávali jakési archeologické památky. Řeč je problém, a tak se to řeší přes telefon s rusky mluvící ženou. Nakonec nás pustí, ale to už začínám být hodně negativní a uvažuji o rychlém opuštění této militantní destinace. Kluci v Defíku jsou akční a vyrážejí nám na pomoc, to se však dozvídáme z mobilů až na místě naší schůzky. No zmatek nad zmatek. Nakonec se

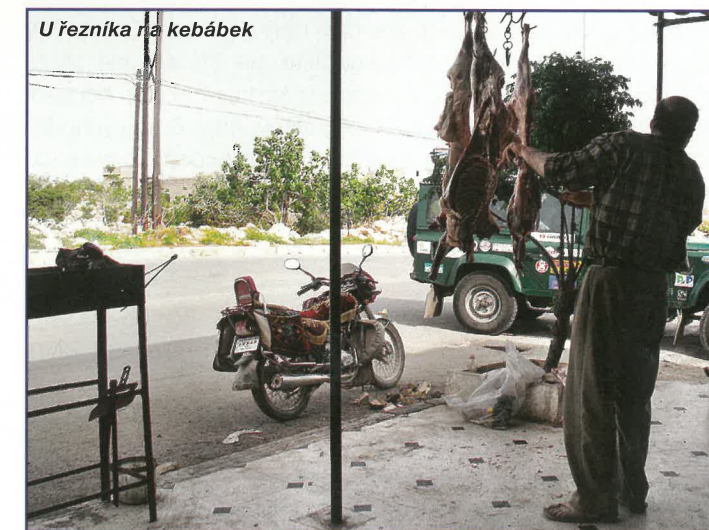

Co neprodáš stejně v noci ukradnou

setkáváme v Kadirli až po půlnoci. S Kubou to dopadlo dobře, pustili ho a pokutu neplatil. Lemtáme teplý pivo a radujeme se ze setkání - konečně zase spolu. Taky se trochu hádáme.

25. 4. 2008

Zatím nejhezčí den v Turecku. Ráno bohatě snídáme ze zásob a vytyčujeme trasu, kterou stejně nedodržíme. V Kozanu fotíme hrad, pumpačky nám taky ochotně postojí modelem a ještě nám dají čajik. Standa povozil pumpaře a ten má oči navrch hlavy. Policajti, co stáli u cesty, se dušovali, že radary už nebudou. My

ale jedem do hor, odbočujeme v Imamoglu na Aladag. Tady panuje čilý stavební ruch, razi tunely. Cesta se klikatí a čím se dostáváme výš, tím je to lepší a lepší, asfalt střídá šotolina a místní horalové nás zvou na hádejte co? Po těchto cestách však nejedeme sami, tahají tudy turisty ve Vitarách. Ti si zase fotí nás jako velký exoty.

Tady policajti neměří

Večer zajíždíme hlouběji do lesa a nacházíme místo u říčky. Voda je ledová, ale my si to užíváme. Pivko je studený, signál na mobil žádný a tak Kuba, Poubes a já pořádáme relaxační večírek. Vymysleli jsme trik rytíři kruhu - moc zábavné.

26. 4. 2008

Roman odjel. Zvuk jeho KTM se ozval brzy ráno, a tak nebylo ani loučení. Nejsme překvapeni, jelikož to měl v plánu, musí do práce dřív než my. Venku poprchá, proto nespěcháme. Na šotolině je to celkem jedno, ale až sjedeme na asfalt, obávám se drsný klouzačky, neboť jsem si takhle onehdy pěkně ustlal v Chorvatsku, kde je povrch silnic stejné konzistence. Cesta do Pozanti je nádherná, fotíme a užíváme si krásný off-road. Čirou náhodou jsme trefili spojovačku na Camardi, v což jsme ani nedoufali.

V Palmyře

V dobré náladě pokračujeme na skalní města Ihlara, fotíme také Selime Katedrali. Fakt síla. Tahle zájzdka se opravdu vyplatila. Nevadily ani kroupy, co nás potkaly. Přes Aksaray se dostáváme do náhorních plošin u vyschlého jezera Tuz Golu. Spíme na kopci u města Cihanbeyli. Tyhle roviny bičuje silný vítr a v noci mám pocit, že to odnese stan i s mým těžkým tělem. Standa a Poubes jsou lehčí, a tak se přibíjejí a tím mě budí, kluci z auta spí spolu a těm nic nehrozí, jelikož láska je láska.

27. 4. 2008

Pokračujeme po planinách a je nám celý den zima. Červených cest využíváme minimálně, naše jsou žluté, bílé a tečkované. Má to dvě výhody, nejsou tu radary a otvírají se nám taje Turecka. Kontrast mezi městy a venkovem je dost propastný, hlavně na východě. Motorky Jawa už tu taky moc nejedí, vytlačil je ruský lž, ale vede Čína na všechny způsoby a všech obsahů, stejně jako v Sýrii.

Přes národní park Bas Korutan jsme dojezili do města Simav. Jen co vyprostíme zapadlého Defika z bahna, začíná pršet. Tlačíme se v autě a snažíme se pohnout se slivovicí, co vezeme jako desinfekci. Moc se nám do ní nechce, ale něco ubylo, a tak osvědčená trojka nacvičuje nové číslo - vagónky, možná ještě drsnější než rytíři kruhu!

28. 4. 2008

Děšť neustal, balíme mokré stany a oblíkáme pršáky. Do Balikesiru je to místy pěkná skluzavka. V Canakkale odkládáme pršáky a přívoz do Evropy chytáme na minutu. Motorka s chlapem stojí 8 lib.

Dáváme sbohem Asii, dnes už budeme spát v Řecku. Turci se ještě předvedli na hranicích, kde dvě hodiny proudu kluky v autě. Složenky na pokuty putují do koše nezaplacený a zmrzlí hledáme spaní. Volba padla na hotýlek La Strada asi 15 km od hranic, za 14 euro na hlavu se snídaní.

Západ Turecka už dohnal Evropu. Psi se nás nesnaží zahnat do stáda jako na východě, ale kouzla čaje zdarma u pumpy se nedočkáte. Tady už fachá bussines.

Fotit lidi není problém

29. 4. 2008

Řecké dálnice jsou neplacené a prázdné, panuje tu taková liná pohoda. Moře se nám párkrát ukáže a pak už se stáčíme k malému přechodu do Makedonie. Benzín za 1,2 euro je proti Turecku super. Taky nikde žádní zbyteční policajti. Takhle si představuji demokracii, nikdo mě neprudí, pokavaď se chovám slušně, nikdo mě nekontroluje a neptá se, co tu dělám a proč. Jsem přece svobodný člověk!

Klikatá silnička kolem hraničního jezera Dorjansko nás neomylně dovedla na přechod, kde jsme rychle odbaveni. Za hranicemi je opuštěný kemp, ale tím, že jsme získali zpět hodinu času, je škoda tady tvrdnout. Jedeme dál pěkně zelenými kopečky, kde se mám moc líbí. Kupujeme víno a dozvídáme se, že sever země máme vynechat - není tam bezpečno. Když to říkají místní, tak tomu věříme. Makedonci zasadí víno všude, kde je možné, a tak je trochu problém najít spaní. Nakonec nás zachrání jako tolikrát hory.

Hory mám rád, hory poskytnou chládek v horkých dnech, v horách se schovám, v horách je voda a je z nich rozhled po okolí. Hory jsou přítel, pokud je člověk respektuje.

30. 4. 2008

Jak jsem tak včera čučel do mapy, říkal jsem si, jaká to bude pakárna přes Monte Negro a Chorvatsko, když čas se krátí a my budeme muset hltat kilometry po dálnici. Jak tak rekognoskuju silnice na mapě, padla mi do oka červená čára vinoucí se do

Kudy to vezmeme dál?

Na gps už nic nenajdem

moře z Durres. Jasně, je to trajekt a jede do Terstu. Kluci neprotestují, a tak kontaktujeme pár lidí doma, aby na netu vystrachali nějaké informace o ceně a termínech, leč bez většího úspěchu. Nikdo nedoufal, že by se k nám štěstí obrátilo čelem, ale za pokus to stálo.

Hranice překračujeme v horském průsmyku a už padáme do Albánie. Vítají nás myči aut, o kterých se nám zmínil anglán, co jel na bramboře opačným směrem a prohodil s námi pár slov. Myslím, že se mu naše rady hodily. Další zajímavostí jsou bunkry všech velikostí, rozesteté v krajině jako hříbky. Hodža se bál všech a nejvíc asi svých lidí, proto jsou, kde jsou, ale začínají zvedat hlavy a za pár let strčí snad nafoukaný Chorvaty do kapsy. Přírodu a moře na to mají.

O adrenalin se nám starají místní řidiči a sebevražední psi. V Durres neomylně nacházíme přístav a fakt, že potkáváme naložené KTM dává tušit, že můžeme doufat. Italka z pokladny nás potěší, trajekt jede dnes a v sobotu. Není ani nijak drahý - 154 euro za moto a kus je adekvátní projetému benzínu a poplatkům za dálnici, a to nemluvíme o případných pokutách. Kdo si chce zajezdit v Albánii, je to efektivní zkratka.

Loď je skoro prázdná, a tak si hovíme, sprchujeme se a občerstvujeme společně s Holanďany, co byli v Kosovu starým mercedesem. Políbím ještě lvetu přes SMS (je přeci májka) a jdu spát spánkem spravedlivých. Začali jsme totiž vínem a pokračovali metaxou, ale já si asi té změny nevším, a tak dávky v kelímku ani frekvence pití se nezměnily. Takže dobrou.

1. 5. 2008

Prolézáme loď, poflakujeme se a královsky hodujeme. Když už se začínáme nudit, objevují se na obzoru křivky pobřeží. Vykládka je rychlá, ale celníci si nás vychutnali. My a Holanďané jsme museli vše vyskládat z auta a vše projet rentgenem, na pomoc byl přizván i pes. Chudák musel pročuchávat naše hodně jeté věci. Taliáni byli dost naštvaní, že se dělali nadarmo, a my konečně vyrazíme. Spaní řešíme u vedlejší silničky na předměstí Ljublaně.

Následuje poslední kulinářská specialita šéfkuchaře výpravy a povinná dezinfekce slivovicí.

2. 5. 2008

Dáváme si styčné body, ale stejně se poztrácíme. Dílem navigačními chybami, dílem nedočkavostí se setkáváme až v 16,00 na Rozvadově. Stejně jsme jeli každý jinudy. Já a Stan-

Jawka se tu ještě vidí, ale lže a „čínani vedou“

da zkratkami, Poubes přes Mnichov a Defik od všeho kousek. Dáme ještě cigáro, plácneme si na rozloučenou a rozutečeme se každý svou cestou doufaje, že se zase někde někdy na cestě potkáme. Doma mě čekají a jsou rádi stejně jako já, že jsem zase v pořádku doma. Dle mého hrubého odhadu jsme nakroutili asi 11 000 km všemi zmíněnými dopravními prostředky, ale největší plus byl obnos vytažený z kapsy. Konstatoval jsem, že kdybych byl doma, tak bych utratil víc. Výplata za odvoz kamionů vystačila na Sýrii i země eurozóny, ze svého jsem financoval jenom Turecko.